

VFB weigert artikel Beursparels

In de zomer van 2007 schreven we voor de nieuwsbrief van de 'Vlaamse Federatie van Beleggingsclubs en Beleggers' [VFB - www.vfb.be] een artikel over fysiek goud. Twee jaar later leek het ons opportuun om daar een vervolg aan te breien. We stuurden een mailtje naar de hoofdredacteur met de vraag of dat kon. Jazeker. We bewerkten het editoriaal van BP2009-31 [13/8 'Zelfverdediging'], stuurden de tekst door en keken vol spanning uit naar de publicatie ervan.

Net voor de nieuwsbrief [oplage 7200 exemplaren, verschijning 6x per jaar] in de bus zou vallen, kregen we een e-mail: *"Ik heb je artikel over goud niet kunnen plaatsen in de Nieuwsbrief. Dat is uiteraard spijtig omwille van de huidige prijsstijging van het gele metaal, maar uw artikel is nogal radicaal van strekking, zonder nuances, en het past niet in het beleid van VFB. VFB houdt zich ver van politiek en neemt zeker geen extreme standpunten in. Vriendelijke groeten, Luc Gezels - Hoofdredacteur VFB Nieuwsbrief."*

Verbaasd stuurden we een mailtje terug met volgende vragen: *"1° Is dit een autonome beslissing van de redactieraad? Wie zetelt hierin? 2° Hoeveel artikels voor de VFB Nieuwsbrief werden er, bij benadering, de voorbije 36 maanden geweigerd?"* Een kleine week later was er nog steeds geen antwoord, dus namen we de telefoon ter hand en belden maandagmorgen naar de VFB.

De hoofdredacteur stelde dat er overleg geweest was met de gedelegeerd bestuurder [Fonne Hendrickx] en de voorzitter [Paul Huybrechts]. Later in het gesprek werd dat gecorrigeerd tot: *"Ikzelf heb de beslissing genomen. Daarna heb ik de gedelegeerd bestuurder en de voorzitter hiervan op de hoogte gebracht"*. Op de vraag hoeveel artikels er in het verleden werden geweigerd, was het antwoord: *"Zeer weinig. Als dat al gebeurt, vragen we om bepaalde passages bij te werken"*.

Dat verzoek werd ons niet gegund en op de vraag hoe dat kwam, klonk het *"Dat leek met het artikel in kwestie nogal moeilijk"*. Er werd gesteld dat men zeer tevreden was over het artikel uit 2007, maar dat het nu weinig over goud ging. Op de vraag of onze bijdragen in de toekomst nog welkom waren, werd bevestigend geantwoord. We zullen daarom niet nalaten voor de volgende nieuwsbrief wederom een artikel in te sturen.

Graag herinneren we de VFB eraan dat het haar leden in de val van de financiële industrie heeft laten trappen door eenzijdige berichtgeving over de bankaandelen. De voormalige VFB-voorzitter Emiel van Broekhoven deed hier gretig aan mee door op een Fortis goednieuwsshow de kritische beleggersactivist Erik Geenen net niet uit de zaal te zetten. De huidige gedelegeerd bestuurder beschreef de overname van ABN Amro door Fortis in De Tijd toen als 'een strategische meesterzet'. We dachten dat de VFB lessen getrokken had uit het verleden [zie inzet]. Blijkbaar niet.

'Les 9: Laat wat meer afwijken- de stemmen aan het woord'.

"In het algemeen vind ik dat dissidente stemmen, mensen met gedurfde meningen die ver van de consensus afwijken, te weinig aan bod komen. Het gedrag van lemmingen overheerst: allen dezelfde richting uit. Afwijkende stemmen mogen wat luider klinken. Er zijn economen en anderen die jaren geleden al de kredietcrisis hadden voorspeld. Nassim Nicholas Taleb, de auteur van 'The Black Swan', had het in 2007 bij het rechte eind toen hij beweerde dat globalisering ook globale ineenstorting impliceert als het grondig fout gaat."

"Maar aan die dissidente stemmen wordt te weinig gehoor gegeven. Als voorzitter van de VFB wil ik graag wat meer variatie in meningen horen. Laat meer gekken en rare jongens aan het woord, mensen waarop lichtzinnige centrale bankiers, zelfvoldane toezichhouders en conformistische academici neerkijken."

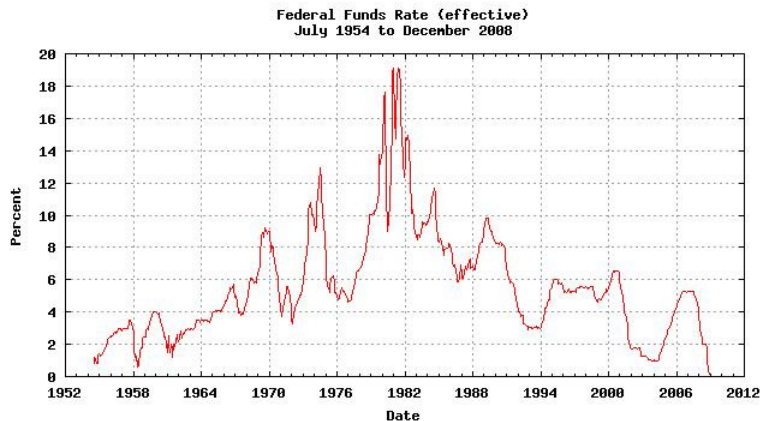
Paul Huybrechts, VFB-voorzitter

Uit: 'Dit was 2008' (De Tijd),
27 december 2008,
'De tien lessen uit het
beursjaar 2008', p.37.

Goud, een kwestie van zelfverdediging

In de Verenigde Staten is wapenbezit een grondwettelijk recht. De openingsscène van de Oscarwinnende documentaire 'Bowling for Columbine' laat zelfs zien dat je in 2002 bij de 'North Country Bank' een geweer cadeau kreeg als je een rekening opende. Michael Moore stelde het nogal simpel voor, in de realiteit was het natuurlijk iets subtieler. Het vuurwapen, dat je uit een catalogus mocht kiezen, was een vooruitbetaling (in natura) van de interest. In ruil moest je bijvoorbeeld \$5500 gedurende drie jaar onaangeroerd op de rekening laten.

Toen kreeg je nog rente op je spaarboekje. De 'Federal Reserve' (Amerikaanse centrale bank) stelt tegenwoordig gratis dollars ter beschikking van de grote financiële instellingen (zie grafiek). Een beloning voor de ellende die hun toxische drieletterwoorden aanrichtte. Terwijl het belastinggeld naar de bonussen van de Wall Street maffia gaat, betalen spaarders zoals u en ik de rekening.

Een ander fragment uit de documentaire toont Charlton Heston als voorzitter van de 'National Rifle Association'. Op de jaarlijkse conventie in 2000 waarschuwde hij toenmalig presidentskandidaat Al Gore het recht om wapens te dragen, zoals bepaald in het 'Second Amendment' van de grondwet, intact te laten. Deed hij dat niet, dan zou Heston zich tot ter dood verzetten tegen inlevering: "From my cold dead hands!".

Enkele spontane bedenkingen. Eén. Merk de gelijkenis op tussen de bank (uit de documentaire) en de maffia. Bij beide kan je geld lenen én een vuurwapen bekomen. Twee. Amerikanen zijn bereid om te vechten voor hun vrijheid. De grondwet geeft ze daartoe de middelen. Naarmate de sociale onrust toeneemt, zal de federale overheid zich geconfronteerd zien met georganiseerd verzet. In Texas en in een aantal andere staten wordt openlijk over secessie gesproken.

Drie. In België verplicht de overheid de bevolking eerst om hun wapens in te leveren. Daarna beslissen ze dat gevangenen met straffen tot drie jaar naar huis mogen. En tot slot zetten ze de deuren wagenwijd open voor de zware jongens. Dat lijkt verdacht veel op de modus operandi van de georganiseerde misdaad. De Vlaamse lamme goedgezaken praten met gedempte stem over secessie maar doen niets. Noch in het stemhokje, noch elders.

Wie beseft dat we vertrokken zijn voor een periode van collectieve verarming heeft steeds minder mogelijkheden ter zelfverdediging. Burgerlijke ongehoorzaamheid, door bijvoorbeeld te weigeren om nog belastingen of (verkeers)boetes te betalen, wordt via een koppeling van de overheidsdatabases en de juridische regelgeving moeilijk. De wapens opnemen gaat niet, want die hebben ze ons afhandig gemaakt. Het zou ook weinig opbrengen, want je zou daar staan met twee man en een paardenkop. En in de gevangenis zou er dan plots wél nog een plaatsje zijn.

Onze minister van justitie Stefaan De Clerck kwam recent met een voorstel. Hij wil dat telecomoperatoren alle elektronische communicatie, waaronder e-mailverkeer, twee jaar in hun databanken bijhouden. Zogezegd een maatregel om zware criminelen te treffen. Dat hij eerst eens begint met in de Makro een grote rol wasdraad te kopen om de binnenplaatsen van de gevangenen te overspannen. Of moet dat ook eerst goedgekeurd worden door de 'Regie der Gebouwen' en de dienst 'Monumenten en Landschappen'?

We glijden af naar corrupte politiestaten en dito totalitaire regimes. In de Verenigde Staten én in Europa. Een elitair kransje bestaande uit topbankiers, industriëlen en politici berooft de mensen van hun vrijheden en van hun zuurverdiende centen. De symptomen van het doodzieke systeem komen nu haast dagelijks in het nieuws. De verwevenheid van rechterlijke en politieke macht is er eentje die met de **Fortis**-affaire nadrukkelijk in beeld kwam. Wie het dossier van de **Nationale Bank van België** opvolgt, weet al jaren dat de inhoud van gevoelige vonnissen en arresten door politici wordt ingekleurd. In dit klotelandje is de scheiding der machten nu eenmaal een lachertje.

Er zijn maar twee mogelijkheden: het systeem misbruiken of het systeem ontvluchten. Het eerste is het gemakkelijkste, maar dan ben je natuurlijk even medeplichtig aan collectieve verarming als pakweg de aandeelhouders van **Goldman Sachs**. Vluchten kan door te emigreren of door domicilie, inkomsten en uitgaven te optimaliseren. Kortom: op zoek naar een goede fiscalist en naar een kantoor gespecialiseerd in offshore constructies.

Als de dollar valt

De echte dollarcrisis komt steeds dichterbij, nu de Chinezen met de hulp van generaal Sun Tzu een exitplan hebben ontwikkeld. In het eerste kwartaal spendeerde China amper \$8 miljard voor de aankoop van Amerikaans staatspapier. Een jaar geleden was dat nog \$146 miljard. Het beperkte zich bovendien tot de korte looptijden. Daarnaast probeert het maandelijks voor \$50 miljard te shoppen in andere landen. Tegen september zal China ruim een half biljoen dollar van de hand gedaan hebben, terwijl het amper nog nieuwe koopt. In de kering zit de VS met een financieringsprobleem van \$1 biljoen.

Voor heel wat landen is het belangrijk dat de neergang van het dollar-imperium langzaam verloopt. In de eerste plaats voor de Verenigde Staten zelf, al zal men daar allicht in de ontkenningfase blijven steken tot het hele zootje definitief in elkaar klapt. Maar de doodstrijd kan, aan de oppervlakte, dus lang verborgen blijven. Net zoals de aandelen van **Fannie Mae**, **Freddie Mac**, **General Motors** en **Citigroup** ook jarenlang niet verraadden welke woekerende kanker er onderhuids zat. Toch was het zichtbaar voor eenieder die iets van de financiële industrie begreep!

Het verlaten van de dollar als wereldreservemunt betekent het einde van het huidige, op schuld- en kredietcreatie gebaseerde, financieel-monetair systeem. Dat kan op twee manieren. Een eerste mogelijkheid is via een geleidelijke en geordende vervanging door een nieuwe internationale reservemunt. Die kan gebaseerd zijn op een mandje van valuta of op een mandje van grondstoffen.

De logica is dat er na een *paper currency* (USD) een *commodity currency* komt. Net zoals in Duitsland de 'Goldmark' (gebaseerd op goud) werd vervangen door de 'Papiermark' (vertrouwen), om na de hyperinflatie te grijpen naar de 'Rentenmark' (vastgoed en grond). Indien wordt verdergebouwd op fiduciair geld (ontleent zijn waarde niet aan de materie waaruit het gemaakt is, maar aan het vertrouwen dat we er goederen en diensten mee kunnen kopen), dan blijven we rondjes draaien en zitten we binnen de kortste keren opnieuw met een probleem.

Een tweede mogelijkheid is dat men het internationaal (G20) niet eens raakt over een nieuwe wereldreservemunt en één of meerdere landen plots de dollar laten vallen. Dan krijgen we een complete chaos met een verstoring van de wereldhandel, gevolgd door allerlei protectionistische reflexen. De uit de hand gelopen Amerikaanse tekorten – en de financiering ervan (in ruil voor vers gedrukte biljetten koopt de Fed steeds vaker staatspapier op) – vormen in ieder geval ook op korte termijn een bedreiging voor het volledige systeem. Het eindspel is begonnen.

Als het financieel-monetaire stelsel volledig stuurlaas wordt, zal er geen enkele schuilplaats zijn. De dollar zal crashen, maar alle andere munten zullen hetzelfde lot ondergaan en waarschijnlijk ook nog

eens op hetzelfde moment. De dollar als wereldreservemunt betekent immers dat de andere munten hierop geënt zijn. De Amerikaanse munt is de basis van waaruit andere valuta worden gecreëerd. Als de dollar in een zwart gat verdwijnt, volgt de rest.

Tot de tanden gewapend met... goud!

In geval van een extreme muntcrisis zullen edele metalen het laatste toevluchtsoord worden. Doorheen de geschiedenis zijn ze gebruikt als geld en ze lenen zich daar dan ook uitstekend toe. Mocht de overgang naar een nieuwe reservemunt niet van een leien dakje lopen, dan zit je met fysiek edelmetaal goed. De kans dat de rit naar een nieuw systeem hobbelig verloopt, lijkt niet gering. Het aantal partijen dat overeenstemming moet bereiken is groot, evenals de belangen.

De aftakeling van de dollar is in 2001 goed op gang gekomen. De voorbije acht jaar verloor de Amerikaanse munt jaarlijks gemiddeld 16% tegenover goud. Anders gezegd: de goudprijs steeg, uitgedrukt in dollar, met gemiddeld 16% per jaar. De andere wereldmunten verloren over die periode jaarlijks eveneens meer dan 10% tegenover het gele metaal, een rechtstreeks gevolg van hetgeen ik zonet beschreef.

Tussen november 2005 en april 2008 dook de Amerikaanse dollar 27% lager tegenover de euro. Over dezelfde tijdspanne ging de goudprijs, uitgedrukt in euro, 44% hoger. Voor grondstoffen was dat 22%. Dit ondanks het feit dat goud en grondstoffen op de wereldmarkten in dollar worden verhandeld en dat de evolutie van het gele metaal vaak louter wordt gezien als het spiegelbeeld van de dollar. Eens te meer is dit het resultaat van de andere centrale banken die louter het beleid van de Amerikaanse centrale bank kopiëren (rente richting nul).

Een muntontwaardig van alle belangrijke valuta, parallel met het Westers verval (economisch, sociaal en moreel), vraagt om zelfverdediging onder de vorm van een verzekering. Die verzekering heet goud. Fysiek goud. Sinds oktober 2008 is mijn advies om minstens 40% van uw portefeuille (exclusief vastgoed onder de vorm van een eigen woning) in fysiek goud te 'beleggen'. Voorheen hanteerde ik lagere percentages. U moet het zien als een vorm van cash. Cash die, in tegenstelling tot valuta zoals de euro, niet aan koopkracht inboet.

Een mix van zogenaamde *bullion coins* en frequent verhandelde pre-1933 (Europese) munten lijkt me ideaal. Waarom geen goudstaven? Het enige voordeel van deze vorm is dat de premie, zeker bij kilo's, miniem is. Dit weegt echter niet op tegen de nadelen. Als je later de staaf wil verkopen, zal de koper ze altijd eerst willen zien en misschien zelfs willen testen. Er bestaat immers een kans op vervalsing. Een prijs vastleggen aan de telefoon wordt moeilijk.

Andere nadelen van staven zijn meteen de voordelen van de bullion coins. Deze munten bevatten exact één *troy oz* (31,1035gr) fijn goud. Het standaard gewicht en dito zuiverheid maakt hen internationaal gekend en aanvaard (geen namaak). Ze passen in je zak en zijn liquide (makkelijk converteerbaar in cash). De premie is met 5 à 8% nog steeds beperkt. Een voorbeeld van een bullion coin is de 'Krugerrand'.

In principe zouden deze munten, net zoals staven, onbeperkt beschikbaar moeten zijn. Toch is dat de laatste tijd niet meer het geval. Zo besliste de Amerikaanse Munt al enkele keren om de productie van de 'Eagle' een tijdje stil te leggen, omdat men niet aan de vraag kan voldoen. Probeer in deze beslissing niet te veel logica te zoeken, behalve dat men blijkbaar het *gold window* wil sluiten voor het brede publiek. Het veroorzaakt geregeld een lokale of internationale schaarste. Daarnaast zijn munten natuurlijk veel mooier dan staven. Het oog wil ook wat.

De pre-1933 goudmunten die frequent verhandeld worden zijn onder andere de 'Napoleon' (20FF), de 'Vreneli' (20CHF), de 'Belgische Louis' (20BEF), het 'Tientje' (10NLG) en de 'old sovereign' (oud pond). Ze dateren uit de tijd dat het monetair systeem nog gebaseerd was op een echte goudstandaard (19e en begin 20ste eeuw). De quotering volgt de goudprijs, de premies zijn met 2 à 6% gering, ze hebben een standaard gewicht & zuiverheid en zijn wereldwijd bij handelaars goed gekend. Doordat ze niet meer geslagen worden, is er een extra winstpotentieel.

In de meeste landen is goudbezit een privilege en geen recht. Doorheen de geschiedenis hebben overheden altijd gevochten tegen het gele metaal. Bij slecht beheerde financiën riskeert het publiek immers het vertrouwen te verliezen en naar goud te vluchten. Voor een monetair systeem (en dus voor de macht van politici en centrale bankiers) is dat de doodsteek. Ook de voorbije jaren spanden overheden, centrale banken en hun parastatalen samen om de goudprijs enkel beperkt en gecontroleerd te laten stijgen. Deze manipulatie gebeurt via de 'COMEX' (futures & opties).

Dit is vol te houden zolang men de massa kan wijsmaken dat de (niet-gedekte) papieren varianten zoals goudrekeningen, certificaten, trackers, turbo's, aandelen en dies meer even goed zijn als het fysieke spul. Dat is in het Westen relatief makkelijk, want hier is iedereen verworden tot een ordinaire papierworm. En zelfs dat papier wordt afgeschaft, zoals de effecten aan toonder. Hoe meer alles elektronisch verloopt, hoe meer controle de overheid heeft. Ze kan alle kapitalen mooi in kaart brengen en, naar goeddunken, onderwerpen aan nieuwe belastingen en taksen.

Aan alle liedjes komt echter een einde. Steeds meer mensen beseffen dat er iets niet pluis is. Allen zullen ze, de ene al wat vroeger dan de andere, terecht komen bij één van de weinige opties die nog overblijft om je centen koopkrachtvast te houden en tegelijkertijd te onttrekken aan de corrupte financiële industrie en aan de grijpgrage handen van de overheid. De aankoop van fysiek goud is een kwestie van zelfverdediging. De handeling op zich impliceert ook een stille maar welgemeende *fuck you* naar het establishment. En dat is altijd mooi meegenomen.

Mijn vorig artikel voor deze publicatie (zomer 2007) sloot ik af met volgende woorden: "Voor fysiek goud mag u uitgaan van een gemiddeld jaarlijks rendement in euro van ongeveer tien procent over de komende vijf jaar. Dat zal u noch met uw spaarrekening noch met obligaties halen. Zelfs met aandelen wordt het geen sinecure." Twee jaar later noteert de goudprijs in euro ongeveer 30% hoger. En laat er geen twijfel over bestaan: het verguisde gele goedje is nog steeds spotgoedkoop.

Kevin Van Campenhout

*Uitgever & hoofdredacteur 'Beursparels' (www.beursparels.be)
Redactie 24 augustus 2009*